

הן ידין עמו - בהתחלה, ואמר כה שבתי ישראאל כאחד, ביחסו של עולם, כמו שהיota בשמושון, שהוא ייחידי עשה דין בעולם, וזה והרג אחד, ולא הцентр סמך.

הן ידין עמו. רבינו יצחק אמר, הן הינו נחש, אורב על דרכיהם ושביליהם. ואם תאמר על שמשון לבדיו הוא, אף כה גם למלוכה, זהו נפש אחרית (נחש קפוץ) מاضף לכל המحنנות, ואורב בדרכיהם ושביליהם. אחר כה מפאן יוצאים חיליות ומحنנות, אותם שאורבים לאנשים על חטאים, שזרקים אותם לאחור אחורי כתפיהם. אמר רבינו חייא, נחש הקדמוני למעלה, עד שלא יתפס בין של שמחה. נחש עלי דרכך. בא ראה, פמו שיש דרך למעלה, כה גם יש דרך למטה, והם נפרד לכמה דרכים בכל צד. ויש דרך אחת שבאה וגדילה את חיים, ומגדל גנים רעים למיניהם. כמו שהוזיאו מים למטה, גנים טובים, גנים רעים, רגוי אפרודע, כמו זה גנים רעים למיניהם.

ובשפתותם מדריך חיים, גרים רוכבים על סוטיהם. ואלא מלא הנחש הזה, שהוא פונס את כל המحنנות, אורב בסוף הדרכים ומפזר אותם לאחור, קיו מחריבים את העולם. מצד של אלה יוצאים מכשפים לעולם. בא ראה, בבלעם בתוב, (במדבר כה) ולא הלו כפעם בפעם לקראת נחשים, משום שהם עומדים להחש בכספי העולם.

ראה מה כתוב? יהי דין נחש עלי דרך. מה זה עלי דרכך? אלא נחש, מי שמשתדל אחורי, מכחיש פמליה של מעלה, ומהו? אורה

הן ידין עמו בקדמיה, ולבתר שבטי ישראל כאחד, ביחסו של עולם (דף ר מג ע"ב) כמה דתוה בשמושון, דאייהו ייחידי עbid דין בעלם, ודאין וקטיל בחרד, ולא אצטדיון סמה.

הן ידין עמו. רבינו יצחק אמר, הן, הינו חייא, כמו על אורחין ושבילין. ואית תימא דעת שמשון בלחוודיו הוא. אויך כי נמי לעילא, דא הוא נפש אחריא (ס"א נחש וטה) מاضף לכל המحنנות, וכמי לאורחין ושבילין. לבתר, חילין ומשירין מהבא נפקין, איןון דכל מאן לבני נשא, על חוביין, דראמין להו לאחורא בתר כתפייהו. אמר רבינו חייא, נחש הקדמוני לעילא, עד דלא יתפס בחמרא דחידוג.

נחש עלי דרכך. פא חייז, כמה דאית דרכך לעילא, כי נמי אית דרכך למתפה, ומתקפרשא ימא, לכמה אורחין בכל סטר. ואית אורחא חד, דאתי ואסגי ימא, ורבינו ניגין בישין לזנייהו, כמה דאפיקו מיין לתקא נוגין טבין, (שותה ۲) נוגין בישין, נוגין עורדעניא, בגוונא דא, נוגין בישין לזנייהו. ויבד משפטתי מארחא דימא, אתחזין רכביין על סוטייהו. ואלא לא דהאי חייא, דאייהו בניות לכל משירין, כמו לסופ ארחין, ובדר לוון לאחורא, הו לסופ ארחין, ובדר לוון לאחורא. מיטרא דהני נפקין חרשין לעלם. פא חייז, בבלעם כתיב, (במדבר כ) ולא הלו הלהך בפעם בפעם לקראת נחשים, בגין דאינון קיימי ללהך באחרש עלם. חימי מה כתיב, יהי דין נחש עלי דרכך. מאיל עלי דרכך. אלא נחש, מאן דאשׂתדל אבתיריה, אבוחיש פמליא דלעילא, ומאי איהו, ההוא דרכך עלאה דנפק